



Till Ridderholmen vandrade jag glad,
Der ångfartygen ligga jemt och fräsa.
»Hvarthän?» skrek en bekant. »Till Telje stad,»
Jag svarte stolt och satte opp min näsa.

Vi Skinnarviken hade lemnat re'n,
Och mera landtlig och sublim blef scenen:
Uppå kommandobryggan stod kapten,
Och morgonsolen såg jag mellan benen.

Af utmärktheter såg jag, der jag satt,
En knotig diplomat med långa tänder,
En kontorist med Garibaldi-hatt,
Och tvänne gubbar utaf Rikets Ständer;

En patronessa med en liten brun
Förtjuserska med svans och fyra fötter.
Hon räckte tungan ut åt nådig frun,
Som såg mig ut att kunna knäppa nötter.

»Sjön suger!» Då är matsalongen bäst,
Och den vi gingo litet hvar att plundra.
Jag satt till bords bredvid en solbränd prest,
Som höll ett loftal öfver ugnstekt flundra.

I politiken kom han i extas
Och spilde sherry uppå äppelmosen.
Han drack men fälde tårar i sitt glas
För vännen uti Rom, som fått på nosen.

Men mangrannt gingo vi till slut på däck,
Prelaten, jag och lilla kontoristen.
Och Telje stad låg sommargrön och täck,
Fast något däsigt uppå middagsqvisten.